

การนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ : กรณีศึกษาโรงพยาบาลกลาง*

สุวรรณมา สังขรัตน์**

บทคัดย่อ

การศึกษาวัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง และ 3) ศึกษาแนวทางที่สามารถนำมาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง โดยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงพยาบาลกลาง จำนวน 1,639 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 316 คน เนื่องจากต้องการให้ข้อมูลมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นผู้วิจัยจึงปรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 320 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และเป็นข้าราชการ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติ ประกอบด้วย ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.84 ความพร้อมของทรัพยากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.85 การสนับสนุนจากส่วนกลาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.57 การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.60 และการกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.60 และปัจจัยประสิทธิผลของการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง ประกอบด้วย ประสิทธิภาพระดับบุคคล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.77 ประสิทธิภาพระดับกลุ่ม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.79 และประสิทธิภาพระดับองค์การ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.70 ปัญหาและอุปสรรคพบว่า ด้านความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย คือ ผู้ป่วยสูงอายุ 80 ปี ขึ้นไปบางรายยังคงแข็งแรงสามารถเดินมารับการตรวจได้ดีกว่าผู้ป่วยที่นั่งรถหรือเตียงเข็นโดยอาจไม่ต้องเข้าร่วมโครงการตามนโยบาย ด้านความพร้อมของทรัพยากร คือ อุปกรณ์ในการทำงานไม่เพียงพอต่อผู้มารับบริการ ด้านการสนับสนุนจากส่วนกลางยังไม่เพียงพอ ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ คือ ไม่ได้มีการประชุมร่วมกันระหว่างผู้ปฏิบัตินโยบาย ช่องทางในการเสนอปัญหาในการปฏิบัติมีน้อย และด้านการกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน คือ ใช้ระยะเวลาในการตรวจนาน ควรกำหนดเวลาในการตรวจให้น้อยกว่านี้ และแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรค ดังนี้ 1. ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย หน่วยงานต้องสร้างความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายให้กับบุคลากรในหน่วยงานให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบันที่ต้องกำหนดนโยบายขึ้นมา 2. ความพร้อมของทรัพยากร หน่วยงานต้องจัดหาบุคลากร อุปกรณ์ในการทำงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน 3. การสนับสนุนจากส่วนกลาง หน่วยงานควรมีการวางแผนด้านอัตรากำลังเพื่อมารองรับต่อจำนวนผู้มารับบริการที่เพิ่มมากขึ้น 4. การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ ควรเพิ่มช่องทางการสื่อสารระหว่างผู้กำหนดนโยบายและผู้ปฏิบัติให้สามารถสื่อสารกันได้หลายช่องทาง 5. การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน ควรมีการจัดสถานที่และมอบหมายให้มีบุคลากรสำหรับให้บริการการตรวจผู้ป่วยสูงอายุ 80 ปีขึ้นไป โดยเฉพาะเพื่อให้สามารถกำหนดระยะเวลาในการตรวจได้

คำสำคัญ: โครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี”

*บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระเรื่อง การนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ : กรณีศึกษาโรงพยาบาลกลาง

**นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

เว็บไซต์หาหมอ.com (ม.ป.ป.) ได้ให้นิยามเกี่ยวกับผู้สูงอายุว่า “ผู้สูงอายุเป็นวัยซึ่งมีความแตกต่างจากวัยอื่น เป็นวัยบั้นปลายของชีวิต ดังนั้นปัญหาของผู้สูงอายุในทุกด้านโดยเฉพาะด้านสังคมและสาธารณสุขจึงแตกต่างจากคนในวัยอื่น ปัจจุบันจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งในประเทศไทยและทั่วโลก ซึ่งรัฐบาลไทยและทั่วโลกได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้ จึงมีความพยายามและมีการรณรงค์อย่างต่อเนื่องให้ทุกคนตระหนัก เข้าใจ พร้อมทั้งจะดูแลผู้สูงอายุให้ทัดเทียมเช่นเดียวกับการดูแลประชากรในกลุ่มอายุอื่น

สถาบันเวชศาสตร์สมเด็จพระสังฆราชญาณสังวรเพื่อผู้สูงอายุ (2557, คำนำ) ได้อธิบายว่า “ปัจจุบันประเทศไทยได้เข้าสู่กระบวนการสูงอายุทางประชากรอย่างเต็มรูปแบบ มีการเพิ่มของประชากรสูงอายุอย่างรวดเร็ว โดยก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ (Aging Society) มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 และคาดว่าในปี พ.ศ. 2568 จะมีประชากรผู้สูงอายุมากกว่าร้อยละ 20 ของประชากรทั้งหมด ซึ่งหมายถึงประเทศไทยจะเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุแบบสมบูรณ์ (Aged Society) จึงต้องมีการเตรียมพร้อมกับการตั้งรับ “สังคมผู้สูงอายุ” โดยต้องมีการพัฒนาทั้งในส่วนของคุณภาพและระบบการดูแลสุขภาพ ในสถานบริการและชุมชนให้พร้อม

สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร (2559, หน้า 4, 142, 144) ได้รายงานที่ “กรุงเทพมหานครในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษมีหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และตามที่กฎหมายอื่น ๆ กำหนด...ได้จัดทำแผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปีขึ้น เพื่อกำหนดเป็นวิสัยทัศน์กรุงเทพมหานคร “มหานครแห่งเอเชีย” ในปี พ.ศ. 2575 ใน 6 ด้าน โดยมีวิสัยทัศน์ที่เกี่ยวกับผู้สูงอายุคือด้านที่ 3 มหานครสำหรับทุกคน ในการพัฒนาระบบบริการช่องทางด่วนให้กับผู้สูงอายุ (Fast Track)

เว็บไซต์ mthai (ม.ป.ป.) ได้รายงานที่ “ประเทศไทยมีผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น ซึ่งในกรุงเทพมหานครเองมีผู้สูงอายุประมาณ 820,000 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ของประชากรทั้งหมด ทาง พล.ต.อ. อัศวิน ขวัญเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จึงมีนโยบายดูแลผู้สูงอายุ ให้มีความสุข สามารถใช้ชีวิตในบั้นปลายได้อย่างเหมาะสมและมีคุณภาพ ส่งเสริมการมีคุณภาพชีวิตที่ดี Bangkok Special Care การดูแลผู้สูงอายุเป็นพิเศษ เพิ่มความสะดวกรวดเร็วและความใส่ใจในบริการทางการแพทย์ สาธารณสุข และการดูแลด้านอื่น ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ

โรงพยาบาลในสังกัดสำนักการแพทย์กรุงเทพมหานครมีความพร้อมให้บริการตามนโยบายดังกล่าว จึงให้โรงพยาบาลทั้ง 9 แห่งในสังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงพยาบาลกลาง โรงพยาบาลตากสิน โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ โรงพยาบาลราชพิพัฒน์ โรงพยาบาลเวชการุณย์รัศมี โรงพยาบาลหลวงพ่อทวีศักดิ์ ชุตินิธโรอุทิศ โรงพยาบาลลาดกระบัง โรงพยาบาลสิรินธร และโรงพยาบาลผู้สูงอายุบางขุนเทียน เปิดช่องทางพิเศษ เพื่อให้บริการดังกล่าว...”

ผู้วิจัยซึ่งเป็นบุคลากรของโรงพยาบาลกลางจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนแนวทางที่สามารถแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ เพื่อนำผลวิจัยไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาการปฏิบัติตามโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” ของโรงพยาบาลกลางให้เกิดผลสำเร็จต่อไป

คำถามในการวิจัย

1. การนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลางควรจะเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยใดที่ส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง
3. แนวทางใดที่สามารถนำมาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง

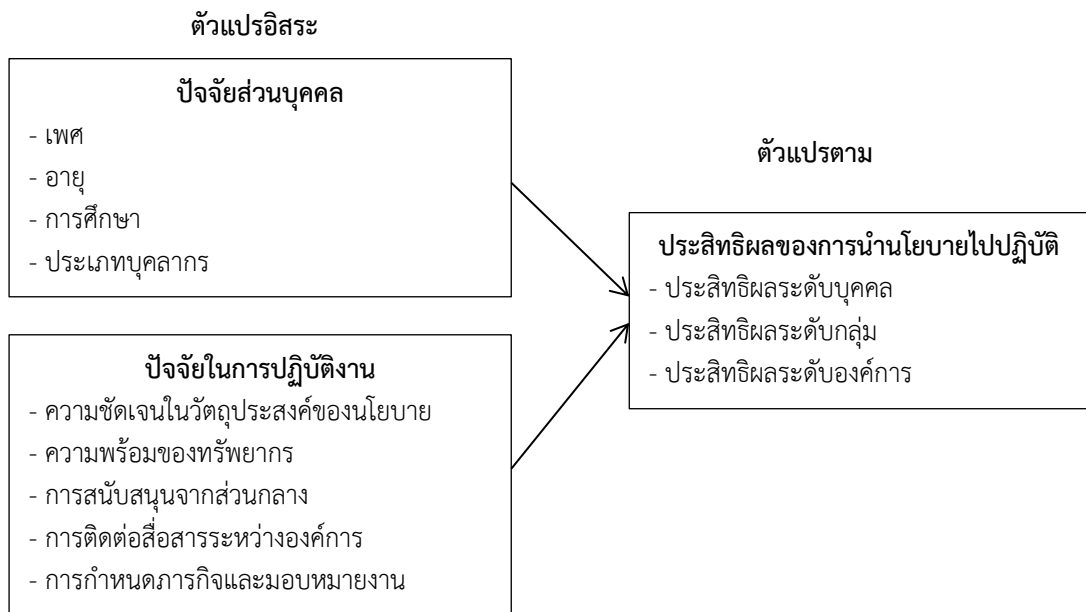
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง
3. เพื่อศึกษาแนวทางที่สามารถนำมาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรโรงพยาบาลกลางที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติแตกต่างกัน
2. ปัจจัยในการปฏิบัติงานของบุคลากรโรงพยาบาลกลางส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ
3. บุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีระดับความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามนโยบายให้ประสบผลสำเร็จและเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมให้ได้มากที่สุด ซึ่งมีปัจจัยด้านต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบในการปฏิบัติงาน จึงได้นำตัวแบบและแนวความคิดของ Van Meter and Van Horn (อ้างถึงใน บุญเกียรติ การะเวกพันธุ์, 2561ข, หน้า 10–15) ซึ่งประกอบด้วย ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย ความพร้อมของทรัพยากร การสนับสนุนจากส่วนกลาง การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน อีกทั้งผู้วิจัยได้นำปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การในแนวทางของ James L. Gibson (อ้างถึงใน ธนภัทร ทวีศรี, 2557, หน้า 11) มาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีวิธีดำเนินการดังนี้ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงพยาบาลกลาง จำนวน 1,639 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงพยาบาลกลาง จำนวน 316 คน

เนื่องจากต้องการให้ข้อมูลสมบูรณ์ยิ่งขึ้นผู้วิจัยจึงปรับจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 320 คน ซึ่งเป็นข้าราชการ กรุงเทพมหานครสามัญ บุคลากรกรุงเทพมหานคร (ลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว) และบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลกลาง (พนักงานประกันสังคม) ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Closed-ended Questionnaire) และคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended Questionnaire) ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลกระทบต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ มีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายปิด ประกอบด้วยคำถาม 4 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และประเภทบุคลากร โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นการสำรวจรายการ (Check List)

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัจจัยในการปฏิบัติที่ส่งผลกระทบต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ ซึ่งแบ่งคำถามออกเป็น 5 ปัจจัย ได้แก่

- 2.1 ปัจจัยความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 3 ข้อ
  - 2.2 ปัจจัยความพร้อมของทรัพยากร สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 3 ข้อ
  - 2.3 ปัจจัยการสนับสนุนจากส่วนกลาง สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 3 ข้อ
  - 2.4 ปัจจัยการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กร สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 3 ข้อ
  - 2.5 ปัจจัยการกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 3 ข้อ
- ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามประสิทธิผลของการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ ซึ่งแบ่งคำถามออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

- 3.1 ประสิทธิภาพระดับบุคคล สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 5 ข้อ
- 3.2 ประสิทธิภาพระดับกลุ่ม สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 5 ข้อ
- 3.3 ประสิทธิภาพระดับองค์กร สร้างขึ้นโดยการใช้แนวคิด ทฤษฎีจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถาม จำนวน 5 ข้อ

เกณฑ์การวัดความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามใช้มาตราวัด 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale) (อ้างถึงใน สุดารัตน์ สีสั่ง, 2560 หน้า 35) ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ระดับคะแนน 5
เห็นด้วยมาก	ระดับคะแนน 4
เห็นด้วยปานกลาง	ระดับคะแนน 3
เห็นด้วยน้อย	ระดับคะแนน 2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ระดับคะแนน 1

การแปลความหมายของคะแนนที่ใช้ในการตีความของคะแนนเฉลี่ยในการตอบคำถามส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 ใช้เกณฑ์การแปลผลของ Best & Kahn (อ้างถึงใน กฤษฎี ยิวคิม, 2555, หน้า 54)

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.21 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.41 – 4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.61 – 3.40	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.81 – 2.60	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.80	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open-ended Questionnaire) เป็นคำถามที่มีแต่เฉพาะคำถามเปิดโอกาสให้ผู้ตอบเป็นผู้คิดหาคำตอบเอง เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรค และข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็น จำนวน 2 ข้อ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง (Validity) ของเครื่องมือ
2. นำเครื่องมือที่ผ่านการพิจารณาของอาจารย์ที่ปรึกษามาปรับปรุงก่อนตรวจสอบความถูกต้อง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)
3. หาค่าความถูกต้อง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยมีการทดลองแจกแบบสอบถาม (Try out) จำนวน 30 ชุด ให้กับบุคลากรในหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาคำนวณการหาค่าสัมประสิทธิ์ Alpha's Cronbach (Cronbach's Alpha) ซึ่งค่าที่ออกมาจะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการแจกแบบสอบถามด้วยตนเองแล้วรับแบบสอบถามกลับคืนพร้อมตรวจสอบความสมบูรณ์ในการกรอกแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการทำการวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS (The Statistical Package the Social Sciences) โดย

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ประกอบด้วย ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อใช้บรรยายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ใช้สถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน ประกอบด้วย ค่า t test ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) วิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เป็นต้น

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์พบว่า

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรโรงพยาบาลกลาง

ปัจจัยส่วนบุคคล	ประเภท	ค่าร้อยละ
เพศ	หญิง	80.9
อายุ	31 – 40 ปี	44.1
ระดับการศึกษา	ปริญญาตรี	55.3
ประเภทบุคลากร	ข้าราชการ	45.6

จากจำนวน 320 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 80.9 มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 44.1 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 และเป็นข้าราชการ จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 45.6

2. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติ ดังนี้

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ระดับความคิดเห็น
ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.84	มาก
ความพร้อมของทรัพยากร	2.85	ปานกลาง
การสนับสนุนจากส่วนกลาง	3.57	มาก
การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ	3.66	มาก
การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน	3.60	มาก

2.1 ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 3.84 โดยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากปัจจัยดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือบุคลากรมีความเข้าใจวัตถุประสงค์ที่ต้องปฏิบัติ

2.2 ความพร้อมของทรัพยากร โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 2.85 โดยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจากปัจจัยดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือมีบุคลากรเพียงพอในการปฏิบัติ

2.3 การสนับสนุนจากส่วนกลาง โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 3.57 โดยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากปัจจัยดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือได้รับการสนับสนุนการปฏิบัติจากหัวหน้าหน่วยงาน

2.4 การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 3.60 โดยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากปัจจัยดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือเข้าใจขั้นตอนที่ผู้กำหนดโครงการให้ปฏิบัติ

2.5 การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 3.60 โดยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากปัจจัยดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือโครงการมีความเหมาะสมที่จะนำมาปฏิบัติ

3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อประสิทธิผลของการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง ดังนี้

ความคิดเห็นต่อประสิทธิผล	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ระดับความคิดเห็น
ระดับบุคคล	3.77	มาก
ระดับกลุ่ม	3.79	มาก
ระดับองค์การ	3.70	มาก

3.1 ประสิทธิภาพระดับบุคคล โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 3.77 โดยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากความคิดเห็นในระดับดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือโครงการมีประโยชน์ต่อผู้สูงอายุที่มารับบริการ

3.2 ประสิทธิภาพระดับกลุ่ม โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 3.79 โดยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากความคิดเห็นในระดับดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือโครงการมีประโยชน์ต่อผู้สูงอายุที่มารับบริการ

3.3 ประสิทธิภาพระดับองค์การ โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ เท่ากับ 3.70 โดยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาจากความคิดเห็นในระดับดังกล่าวในรายชื่อพบว่าค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือโครงการมีประโยชน์ต่อผู้สูงอายุที่มารับบริการ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง

จากการรวบรวมแบบสอบถามจากผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ศึกษาวิจัยได้สรุปปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง โดยแยกเป็นรายปัจจัยได้ดังนี้

1. ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย

เจ้าหน้าที่ได้รับการต่อว่ากรณีผู้ป่วยรายอื่นไม่พอใจที่ถูกแทรกลำดับในการใช้บริการ ผู้ป่วยสูงอายุ 80 ปีขึ้นไปบางรายยังคงแข็งแรงสามารถเดินมารับการตรวจได้ดีกว่าผู้ป่วยที่นั่งรถหรือเตียงเข็นโดยอาจไม่ต้องเข้าร่วมโครงการตามนโยบาย ต้องมีการจัดลำดับการให้บริการใหม่ในกรณีที่มีผู้ป่วยสูงอายุ 80 ปีขึ้นไปมารับบริการ

2. ความพร้อมของทรัพยากร

ผู้มารับบริการมีจำนวนมากทำให้บุคลากรที่ปฏิบัติงานในแต่ละแผนกมีไม่เพียงพอต่อการให้บริการ เป็นภาระงานที่เพิ่มขึ้น อุปกรณ์ในการทำงานไม่เพียงพอ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์และเครื่องปริ้นเตอร์ยังมีน้อยและล้าสมัย ทำให้ผู้รับบริการต้องรอคอยนาน สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ ที่นั่งรอพบแพทย์ และที่จอดรถไม่เพียงพอในการรองรับผู้มารับบริการ

3. การสนับสนุนจากส่วนกลาง

การเพิ่มจำนวนบุคลากรของหน่วยงานยังไม่เพียงพอต่อการให้บริการทำให้การใส่ใจในการให้บริการไม่ดีพอ รู้สึกกดดันหากให้บริการล่าช้าเพราะผู้มารับบริการมีจำนวนมาก ความคิดเห็นที่เสนอเพื่อแก้ไขปัญหายังไม่ทั่วถึงเพราะหน่วยงานมีหลายแผนก

4. การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ

ไม่ได้รับการสื่อสารโดยตรงเป็นการส่งสารตามสายบังคับบัญชา ไม่ทราบข้อมูลในแผนกอื่นเพราะไม่ได้มีการประชุมร่วมกันระหว่างผู้ปฏิบัตินโยบาย ช่องทางในการเสนอปัญหาในการปฏิบัติมีน้อย

5. การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน

การตรวจผู้ป่วยสูงอายุ 80 ปีใช้ระยะเวลาในการตรวจนาน ควรกำหนดเวลาในการตรวจให้น้อยกว่านี้ บุคลากรบางรายไม่ใส่ใจให้บริการผู้สูงอายุ 80 ปีขึ้นไปและให้การบริการที่ไม่เหมาะสม ผู้สูงอายุ 80 ปีขึ้นไปบางรายเดินทางมารับบริการเพียงลำพังทำให้ต้องมีบุคลากรเข้าไปดูแลเพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาแนวทางที่สามารถนำมาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง

จากการรวบรวมแบบสอบถามจากผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ศึกษารวบรวมได้สรุปแนวทางที่สามารถนำมาแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติในโรงพยาบาลกลาง โดยแยกเป็นรายปัจจัยได้ดังนี้

1. ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย

หน่วยงานต้องสร้างความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายให้กับบุคลากรในหน่วยงานให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบันที่ต้องกำหนดนโยบายขึ้นมา เพื่อให้บุคลากรเข้าใจและใส่ใจในการให้บริการผู้สูงอายุ 80 ปีขึ้นไป ได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของนโยบายและสามารถชี้แจงแก่ผู้มารับบริการรายอื่นที่ไม่พอใจเมื่อต้องถูกแทรกลำดับในการมารับบริการให้ทราบถึงขั้นตอนในการปฏิบัติตามนโยบาย และให้บุคลากรผู้ปฏิบัติตระหนักว่าถึงแม้ภายนอกผู้ป่วยสูงอายุจะดูแข็งแรงบุคลากรก็ต้องให้การบริการให้เป็นไปตามนโยบาย เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความพร้อมของทรัพยากร

หน่วยงานต้องจัดหาบุคลากร อุปกรณ์ในการทำงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน โดยการเพิ่มบุคลากรตามแผนกผู้ป่วยนอกให้มากขึ้นเพื่อรองรับกับปริมาณของผู้สูงอายุและไม่เป็นการเพิ่มภาระงานให้กับบุคลากร จัดหาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีให้เพียงพอต่อการทำงานและทดแทนของเดิมที่ล้าสมัย เพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น การจัดหารถสุขาเคลื่อนที่เพื่อรองรับการใช้ห้องน้ำที่เพิ่มมากขึ้น จัดหาที่นั่งสำหรับนั่งรอพบแพทย์เพิ่มมากขึ้นหรือติดป้ายที่นั่งสำหรับผู้สูงอายุเพื่อให้เพียงพอต่อผู้มารับบริการ ส่วนที่จอดรถควรกำหนดระยะเวลาในการจอดรถเพื่อป้องกันผู้ที่จอดรถทิ้งไว้เป็นเวลานานหรือผู้ที่ไม่ได้มารับบริการแล้วนำรถเข้ามาจอด เพื่อให้มีทรัพยากรพร้อมต่อความต้องการของผู้รับบริการ

3. การสนับสนุนจากส่วนกลาง

หน่วยงานควรมีการวางแผนด้านอัตรากำลังเพื่อมารองรับต่อจำนวนผู้มารับบริการที่เพิ่มมากขึ้น จัดสรรกำลังคนให้เพียงพอต่อการให้บริการเพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้กับบุคลากรรู้สึกดีในการปฏิบัติเพราะภาระงานไม่หนักเกินไป บริการได้เร็วทำให้ไม่รู้สึกกดดันในการปฏิบัติ เปิดโอกาสให้บุคลากรได้แสดงความคิดเห็นเพื่อแก้ไขปัญหาเพราะบุคลากรเป็นผู้รับนโยบายไปปฏิบัติจะมองเห็นปัญหาได้มากกว่า เพื่อนำมาแก้ไขให้การปฏิบัติเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ

หน่วยงานควรเพิ่มช่องทางการสื่อสารระหว่างผู้กำหนดนโยบายและผู้ปฏิบัติให้สามารถสื่อสารกันได้ ในหลายช่องทาง โดยอาจนำการใช้ Application เช่น การตั้ง Group Line ของกลุ่มผู้ปฏิบัติ การมีกล่องรับฟังความคิดเห็น หรืออาจกำหนดให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นหน่วยงานกลางในการรับ แลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้ปฏิบัติ ภายในหน่วยงานแล้วส่งต่อไปยังหน่วยงานกลางเพื่อดำเนินการรายงานปัญหาต่าง ๆ ของแต่ละหน่วยงานเพื่อให้หน่วยงานอื่นได้รับทราบด้วยเพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาแบบเดิม ๆ เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันให้ดียิ่งขึ้น

5. การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน

หน่วยงานควรมีการจัดสถานที่และมอบหมายให้มีบุคลากรสำหรับให้บริการการตรวจผู้ป่วยสูงอายุ 80 ปีขึ้นไปโดยเฉพาะเพื่อให้สามารถกำหนดระยะเวลาในการตรวจได้ เนื่องจากทราบถึงสภาพโรคของผู้สูงอายุเป็นอย่างดี และทราบว่าโรคของผู้สูงอายุต้องใช้เวลาประมาณเท่าไร เพื่อการบริหารเวลาให้การคล่องตัวดีและมีการแบ่งงานกันรับผิดชอบ บุคลากรที่รับผิดชอบส่วนใดจะได้ใส่ใจในการให้บริการในส่วนของตนเองอย่างดีและให้การบริการที่เหมาะสม อีกทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบจะได้ปฏิบัติหน้าที่ในส่วนของตนเองกรณีมีผู้สูงอายุ 80 ปีขึ้นไปบางรายต้องเดินทางมารับบริการเพียงลำพัง เพื่อให้การปฏิบัติบรรลุตามภารกิจและปฏิบัติได้ตามที่ได้รับมอบหมาย

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่นำมาอภิปรายตามสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรโรงพยาบาลกลางที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติแตกต่างกัน

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.)
เพศ	320	3.73	0.163
- ชาย	61	3.68	
- หญิง	259	3.77	
อายุ	320	3.75	0.002*
- น้อยกว่า 20 ปี	0	0	
- 20 – 30 ปี	97	3.87	
- 31 – 40 ปี	141	3.65	
- 41 – 50 ปี	53	3.78	
- 51 – 60 ปี	29	3.81	
ระดับการศึกษา	320	3.75	0.081
- มัธยมศึกษาตอนต้น	0	0	
- มัธยมศึกษาตอนปลาย	48	3.66	
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	29	3.81	
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	38	3.75	
-ปริญญาตรี	177	3.79	
-ปริญญาโท	28	3.58	

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.)
ประเภทบุคลากร	320	3.75	0.672
- ชำราราชการ	146	3.76	
- ลูกจ้างประจำ	43	3.68	
- ลูกจ้างชั่วคราว	52	3.75	
- พนักงานประกันสังคม	79	3.78	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เพศ พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า เพศไม่มีผลต่อความคิดเห็นในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ ทั้งนี้เป็นเพราะไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงต่างก็เข้าใจในวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในระดับมากเท่ากัน หน่วยงานให้การสนับสนุนในการปฏิบัติระดับมากไม่ต่างกัน มีการสื่อสารและรับทราบข้อมูลระดับมากเท่าเทียมกัน และต่างปฏิบัติหน้าที่ได้ตามภารกิจอยู่ในระดับมากเหมือนกัน ถึงแม้จะมีความพร้อมของทรัพยากรในระดับปานกลางก็ไม่ส่งผลต่อความแตกต่างด้านเพศ

อายุ พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า อายุมีผลต่อความคิดเห็นในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ เนื่องจากบุคลากรมีช่วงอายุที่แตกต่างกันจึงส่งผลให้ความคิดเห็นแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ การทำความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของโครงการอาจมีไม่เท่ากัน หน่วยงานอาจให้การสนับสนุนไม่เสมอภาคกัน ช่วงอายุต่างกัน อาจประสบปัญหาในการสื่อสารระหว่างกัน และอาจประสบปัญหาการมอบหมายงานในกรณีที่ผู้บังคับบัญชามีอายุน้อยกว่าผู้ใต้บังคับบัญชา

ระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า ระดับการศึกษาไม่มีผลต่อความคิดเห็นในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ เนื่องจากบุคลากรมีการศึกษาในระดับใดก็สามารถปฏิบัติตามนโยบายได้ทั้งสิ้น เพราะทุกระดับการศึกษามีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายในระดับมาก ส่วนกลางให้การสนับสนุนบุคลากรในทุกระดับการศึกษาให้สามารถปฏิบัติตามนโยบายในระดับมาก การสื่อสารอยู่ในระดับมากเพราะมีการรับทราบข้อมูลระหว่างกัน ทุกระดับการศึกษาสามารถปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายตามหน้าที่ในระดับมาก และถึงแม้ความพร้อมของทรัพยากรจะอยู่ในระดับปานกลางก็ไม่ส่งผลต่อระดับการศึกษา

ประเภทบุคลากร พบว่า ประเภทบุคลากรที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า ประเภทของบุคลากรไม่มีผลต่อความคิดเห็นในการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ เนื่องจากมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายในระดับมากทำให้บุคลากรทุกประเภทสามารถปฏิบัติตามนโยบายได้ ส่วนกลางให้การสนับสนุนบุคลากรทุกประเภทเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ การติดต่อสื่อสารอยู่ในระดับมากแสดงว่ามีการส่งต่อข้อมูลข่าวสารไปยังทุกประเภทบุคลากร การมอบหมายงานให้บุคลากรแต่ละประเภทไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นเพราะต่างปฏิบัติไปตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และแม้ทรัพยากรจะอยู่ในระดับปานกลางแต่บุคลากรแต่ละประเภทก็ยังสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

สรุปสมมติฐานข้อที่ 1 ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอสรุปผลจากการออกแบบวิธีการวิจัยตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้ เพศ ระดับการศึกษา และประเภทบุคลากรของบุคลากรโรงพยาบาลกลางที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ส่วนอายุของบุคลากรโรงพยาบาลกลางที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยในการปฏิบัติงานของบุคลากรโรงพยาบาลกลางส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ

ปัจจัยในการปฏิบัติงาน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ความมีนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.)
ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.84	0.000*
ความพร้อมของทรัพยากร	2.85	0.000*
การสนับสนุนจากส่วนกลาง	3.57	0.000*
การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กร	3.60	0.000*
การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน	3.60	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย ส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า บุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีความเข้าใจวัตถุประสงค์ที่ต้องปฏิบัติอยู่ในระดับมาก งานที่ปฏิบัติมีความสอดคล้องกับนโยบายอยู่ในระดับมาก และโครงการมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันอยู่ในระดับมาก ส่งผลให้ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบายอยู่ในระดับมาก เป็นเพราะวัตถุประสงค์ของนโยบายมีความชัดเจนว่ามีเป้าหมายในการปฏิบัติให้เป็นไปอย่างไร ทำให้บุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์เป็นอย่างดี ประกอบกับมีการปฏิบัติตามในระยะเวลาหนึ่งจนบุคลากรเข้าใจ และสามารถปฏิบัติงานจนเกิดผลดีกับผู้มารับบริการ และนโยบายดังกล่าวนำมาปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นเมื่อบุคลากรของโรงพยาบาลกลางเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของนโยบายและปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของนโยบายได้จึงทำให้นโยบายดังกล่าวประสบผลสำเร็จในการนำไปปฏิบัติ เป็นไปตามแนวคิดของ Van Meter and Van Horn (อ้างถึงใน บุญเกียรติ ภาวะเวกพันธุ์, 2561ข, หน้า 10–15) ได้อธิบายว่า วัตถุประสงค์หรือมาตรฐานของนโยบายเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะต้องแยกให้ชัดเจนว่าวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในนโยบายนั้นมีอะไรบ้าง ซึ่งวัตถุประสงค์จะเป็นส่วนขยายเป้าหมายรวมของนโยบายให้ชัดเจนขึ้นและง่ายต่อการเข้าใจ ทั้งนี้วัตถุประสงค์เปรียบเสมือนเกณฑ์ที่ใช้ประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และเป็นไปตามแนวคิด Brevier and deLeon (อ้างถึงใน บุญเกียรติ ภาวะเวกพันธุ์, 2561ข, หน้า 18) ได้อธิบายว่า ความชัดเจนของนโยบาย (clarity of policy) เป็นรากฐานสำคัญของความมุ่งหมายของนโยบายทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในบางครั้งอาจพบว่านโยบายมีวัตถุประสงค์ชัดเจน แต่มาตรการในการปฏิบัติไม่ชัดเจน หน่วยงานปฏิบัติที่รับผิดชอบอาจต้องใช้ดุลยพินิจของตนเองในการปฏิบัติ และอาจก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติยา ศรีเลิศฟ้า (2558) ได้ศึกษาเรื่อง กรุงเทพมหานคร “มหานครแห่งความสุขของผู้สูงวัย”: ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายผู้สูงอายุไปปฏิบัติในด้านนโยบายมีความชัดเจน จากการศึกษาที่มีปัญญาผู้สูงอายุ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2550 และแผนบูรณาการด้านผู้สูงอายุกรุงเทพมหานคร (พ.ศ. 2553–2555) นโยบายมหานครแห่งความสุข และแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุกรุงเทพมหานคร ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2557–2560) ซึ่งมีการกำหนดวัตถุประสงค์ มีมาตรการในการปฏิบัติ เช่น แผนงานโครงการ มีผู้รับผิดชอบชัดเจน

ความพร้อมของทรัพยากร ส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า โรงพยาบาลกลางมีการจัดสรรบุคลากรไปปฏิบัติตามนโยบายอย่างเพียงพอ เพิ่มงบประมาณในการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งสถานที่และสิ่งของเพิ่มเติมให้กับผู้มารับบริการอย่างเพียงพอ จัดหาอุปกรณ์ในการทำงานให้ทันสมัยและเพียงพอต่อการให้บริการ ซึ่งการระบุให้มีการจัดสรรทรัพยากรดังกล่าวเพิ่มเติมเป็นเพราะโรงพยาบาลกลางเห็นความสำคัญและความจำเป็นในด้านทรัพยากรที่นำมาใช้ในการนำนโยบายไปปฏิบัติเพราะปัจจัยด้านทรัพยากรมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัจจัยอื่น ประกอบกับมีการปฏิบัติตามนโยบายมาในระยะเวลาหนึ่งทรัพยากรที่นำมาใช้จึงมีความพร้อมและเพียงพอต่อความต้องการตามนโยบายทำให้นโยบายประสบผลสำเร็จ เป็นไปตามแนวคิดของ Van Meter and Van Horn (อ้างถึงใน บุญเกียรติ ภาวะเวกพันธุ์, 2561ข, หน้า 10–15) ได้อธิบายว่า ทรัพยากร จะต้องมีการระบุทรัพยากรต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ซึ่งทรัพยากรในที่นี้หมายถึง ทรัพยากรบุคคล วัตถุประสงค์ต่าง ๆ และงบประมาณ ซึ่งในงบประมาณนี้จะต้องมีระบบการเบิกจ่ายที่คล่องตัวด้วย และเป็นไปตามแนวคิด Brevier and deLeon (อ้างถึงใน บุญเกียรติ การะเวกพันธ์, 2561, หน้า 18) ได้อธิบายว่า การจัดสรรทรัพยากร (resource allocation) ทรัพยากรเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัจจัยอื่น กล่าวคือ แผนงานหรือโครงการใดแม้จะมีปัจจัยอื่นครบถ้วน แต่ถ้าขาดปัจจัยเรื่องทรัพยากรในการสนับสนุน อาจกล่าวได้ว่าแผนงานและโครงการดังกล่าวได้ประสบความสำเร็จล้มเหลว ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มต้นลงมือปฏิบัติ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติยา ศรีเลิศฟ้า (2558) ได้ศึกษาเรื่อง กรุงเทพมหานคร “มหานครแห่งความสุขของผู้สูงวัย”: ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายผู้สูงอายุไปปฏิบัติในด้านการจัดสรรทรัพยากร รัฐบาลให้การสนับสนุน กรุงเทพมหานครเฉพาะภารกิจที่ถ่ายโอนมาให้ ส่วนผู้บริหารกรุงเทพมหานครให้การสนับสนุนในเรื่องของกำลังคนและงบประมาณ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงานตามภารกิจประจำ

การสนับสนุนจากส่วนกลาง ส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า สำนักการแพทย์ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของโรงพยาบาลกลางมีการจัดประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นและปัญหาอุปสรรคในการดำเนินนโยบายเพื่อหาทางแก้ไข อีกทั้งผู้อำนวยการโรงพยาบาลกลางยังให้การสนับสนุนการปฏิบัติอย่างเต็มที่ รวมถึงมีการให้บุคลากรทุกระดับเสนอความคิดเห็นในการปฏิบัติเพื่อนำมาพัฒนาการปฏิบัติงาน และร่วมกันหาแนวทางป้องกันปัญหาเพื่อลดความกดดันในการปฏิบัติตามนโยบาย ซึ่งล้วนแต่เป็นการสนับสนุนจากส่วนกลางทั้งสิ้น โดยการสนับสนุนดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าส่วนกลางให้ความสำคัญต่อบุคลากร เมื่อมีการสนับสนุนจากส่วนกลางลงสู่ผู้ปฏิบัติจึงส่งผลให้บุคลากรสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่ มีช่องทางที่จะเสนอความคิดเห็นเพื่อนำไปแก้ไขปัญหามานโยบายปฏิบัติตามนโยบายประสบความสำเร็จ เป็นไปตามแนวคิดของ Van Meter and Van Horn (อ้างถึงใน บุญเกียรติ การะเวกพันธ์, 2561, หน้า 10-15) ได้อธิบายว่า ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งมีปัจจัยหลายประการที่มีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ (3) ทรัพยากรทางการเมืองของหน่วยงานที่รับผิดชอบ เช่น ความสนับสนุนที่ได้รับจากฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ และเป็นไปตามแนวคิด Brevier and deLeon (อ้างถึงใน บุญเกียรติ การะเวกพันธ์, 2561, หน้า 18) ได้อธิบายว่า การสนับสนุนนโยบาย (support for policy) Commoner, Derthick, Pincus เสนอว่าเมื่อกำหนดนโยบายเรียบร้อยแล้ว นโยบายจะถูกนำไปปฏิบัติอย่างไร หรือจะได้รับการนำไปปฏิบัติจริงหรือไม่ คำตอบของคำถามเหล่านี้ขึ้นอยู่กับ การสนับสนุนนโยบายจากผู้ปฏิบัติและผู้ที่ได้รับผลจากการปฏิบัติตามนโยบายนั้น และเป็นไปตามแนวคิดของ บุญเกียรติ การะเวกพันธ์ (2561, หน้า 27-29) ได้วิเคราะห์ภาพปัญหาของการนำนโยบายไปปฏิบัติว่า ปัญหาทางด้านการสนับสนุนและความผูกพันขององค์กรหรือบุคคลสำคัญเป็นปัญหาหลักอีกด้านหนึ่งของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัญหาดังกล่าวอาจลุกลามส่งผลไปถึงความล้มเหลวของนโยบายนั้นโดยตรงก็ได้ ถ้าองค์กรหรือบุคคลสำคัญซึ่งได้แก่ กลุ่มอิทธิพล กลุ่มผลประโยชน์ นักการเมือง ข้าราชการระดับสูงตลอดจนสื่อมวลชน เป็นอาทิ ไม่ให้ความสนับสนุนทั้งในแง่ของทางการเงินงบประมาณตลอดจนสร้างอุปสรรคในแง่ของการต่อต้าน เตะถ่วงหรือคัดค้านนโยบายนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคมกฤษฎ์ รวบรวม (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาและกระบวนการนำนโยบายส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของกรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ ผลการศึกษาพบว่าความสำคัญและปัญหาของการนำนโยบายส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของกรุงเทพมหานครไปปฏิบัติเป็นไปตามระบอบราชการส่วนท้องถิ่น มีความจำเป็นต้องขับเคลื่อนการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมาย ข้อบังคับ แต่ทั้งนี้สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ โดยได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายการเมืองในระดับชาติ เพราะสามารถปรับเปลี่ยนนโยบายในระดับชาติได้

การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กร ส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า โรงพยาบาลกลางมีการรายงานข้อมูลการดำเนินการตามนโยบายให้กับหน่วยงานต้นสังกัดทราบเพื่อให้เกิดการสื่อสารกันระหว่างผู้กำหนดนโยบายคือหน่วยงานต้นสังกัดกับผู้ปฏิบัติคือบุคลากรของโรงพยาบาลกลาง มีกลุ่มงานที่รับผิดชอบในการดำเนินการตามนโยบายที่เปิดโอกาสให้บุคลากรที่ปฏิบัติได้เสนอข้อมูลระหว่างกันภายในโรงพยาบาลกลางและเพื่อได้รับทราบข้อมูลข่าวสารที่มีการเปลี่ยนแปลงระหว่างที่ต้องปฏิบัติโครงการ ซึ่งโดยภาพรวมการสื่อสารระหว่างองค์กรอยู่ในระดับมาก จึงเห็นได้ว่า

โรงพยาบาลกลางมีการส่งต่อข้อมูลข่าวสารระหว่างกันอยู่ในระดับที่ดี ทำให้มีการรับรู้ข้อมูลระหว่างกันจนเข้าใจเป็นอย่างดี อีกทั้งโรงพยาบาลกลางเห็นความสำคัญของข้อมูลที่ต้องเป็นจริงเพื่อให้การสื่อสารระหว่างกันเกิดผลที่ดีในการปฏิบัติ และการปฏิบัติดำเนินการได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว จึงทำให้การปฏิบัติตามนโยบายประสบผลสำเร็จ เป็นไปตามแนวคิดของ Van Meter and Van Horn (อ้างถึงใน บุญเกียรติ การะเวกพันธุ์, 2561ข, หน้า 10-15) ได้อธิบายว่าการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การและกิจกรรม การนำนโยบายไปปฏิบัติ การสื่อสารระหว่างผู้กำหนดนโยบายหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติระหว่างองค์การหรือภายในหน่วยงานเดียวกันนั้นมีความสำคัญมาก ผู้รับผิดชอบในหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องมีข้อมูลข่าวสารที่ตรงกันในเรื่องวัตถุประสงค์ของนโยบาย ต้องมีการสื่อสารที่ถูกต้องรวดเร็วและต่อเนื่อง ตลอดจนไม่มีการปิดบังข่าวสารระหว่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคมกฤตย์ รวบรวม (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาและกระบวนการนำนโยบายส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของกรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ ผลการศึกษาพบว่า การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับการบริหารงานภายในหน่วยงานของกรุงเทพมหานคร และความสามารถในการร่วมมือประสานงานกับส่วนราชการอื่น รวมถึงภาคเอกชนและกลุ่มชมรมผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากนโยบาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติยา ศรีเลิศฟ้า (2558) ได้ศึกษาเรื่อง กรุงเทพมหานคร “มหานครแห่งความสุขของผู้สูงวัย” : ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้านการสื่อสารระหว่างหน่วยงาน มีการละเลยความสำคัญในการจัดหรือวางระบบสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันไปปฏิบัติ ผู้บริหารควรให้ความสำคัญในเรื่องของการสื่อสาร ต้องมีการจัดหรือวางระบบสื่อสารภายในหน่วยงาน ระหว่างหน่วยงาน ระหว่างบุคลากรในหน่วยงาน มีการติดต่อสื่อสารทั้งแบบเป็นทางการ และแบบไม่เป็นทางการ ทั้งการสื่อสารแบบทางเดียวและแบบสองทาง เพื่อให้ผู้ปฏิบัติในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบถึงยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน ส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายได้ว่า เนื่องจากโรงพยาบาลกลางได้กำหนดภารกิจและมอบหมายงานให้กับบุคลากรที่ต้องรับผิดชอบไว้ชัดเจน มีการแบ่งตำแหน่งและหน้าที่เพื่อให้การปฏิบัติตามนโยบายประสบผลสำเร็จอย่างดี อีกทั้งโรงพยาบาลกลางยังมีความเหมาะสมในการปฏิบัติตามนโยบายดังกล่าวเพราะมีหน้าที่ในการให้การรักษาพยาบาลโดยตรงอยู่แล้ว โดยโรงพยาบาลกลางเห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลให้การปฏิบัติตามนโยบายให้ออกมาจนสำเร็จได้จะต้องมีการมอบหมายและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบให้ชัดเจน มีการบังคับบัญชาที่ส่งผลให้การปฏิบัติออกมาในระดับที่ดี ซึ่งในภาพรวมการกำหนดภารกิจและมอบหมายงานอยู่ในระดับมาก เมื่อมีการกำหนดภารกิจและมอบหมายงานอย่างชัดเจนจึงส่งผลการปฏิบัติตามนโยบายประสบผลสำเร็จ เป็นไปตามแนวคิดของ Van Meter and Van Horn (อ้างถึงใน บุญเกียรติ การะเวกพันธุ์, 2561ข, หน้า 10-15) ได้อธิบายว่า ลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งมีปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ (2) ระดับของการควบคุมตามลำดับชั้นบังคับบัญชาหน่วยงานย่อยต่าง ๆ ภายในหน่วยงานที่รับผิดชอบ (4) ความสำคัญของหน่วยงานที่รับผิดชอบ และสอดคล้องกับงานวิจัยของคมกฤตย์ รวบรวม (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาและกระบวนการนำนโยบายส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของกรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ ผลการศึกษาพบว่าระบบราชการมีความสำคัญที่สายการบังคับบัญชา ซึ่งหากปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายอย่างเคร่งครัด อาจเป็นอุปสรรคต่อการนำนโยบายสู่การปฏิบัติให้ได้ผลดีต่อผู้สูงอายุ ดังนั้น ผู้ปฏิบัติจำเป็นต้องใช้ดุลยพินิจในการหาทางแก้ไขปัญหาเฉพาะกรณีภายใต้หลักของเหตุผล ความจำเป็น และประสพการณ์ แต่ทั้งนี้ต้องไม่ละเมิด ระเบียบ กฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง

สรุปสมมติฐานข้อที่ 2 ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอสรุปผลจากกรอบแนวคิดการวิจัยตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้ ปัจจัยในการปฏิบัติงานของบุคลากรโรงพยาบาลกลางส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ พบว่า ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย ความพร้อมของทรัพยากร การสนับสนุนจากส่วนกลาง การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ และการกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน ส่งผลต่อความคิดเห็นการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติจนประสบผลสำเร็จ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

สมมติฐานข้อที่ 3 บุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีระดับความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ความคิดเห็นต่อการนำโครงการมาปฏิบัติ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ระดับความคิดเห็น
ประสิทธิผลระดับบุคคล	3.77	มาก
ประสิทธิผลระดับกลุ่ม	3.79	มาก
ประสิทธิผลระดับองค์การ	3.70	มาก
รวม	3.75	มาก

บุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีระดับความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า บุคลากรของโรงพยาบาลกลางไม่ได้มีระดับความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง แต่พบว่าบุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีระดับความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากบุคลากรโรงพยาบาลกลางมีการใช้ทักษะและความสามารถเพื่อให้ปฏิบัติงานได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ มีการใช้อุปกรณ์ในการปฏิบัติงานอย่างคุ้มค่า นำมาซึ่งความภาคภูมิใจในการปฏิบัติ การแสดงความคิดเห็นสามารถนำมาแก้ไขปัญหาให้กับผู้รับบริการได้ทำให้รู้สึกว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคได้รับการแก้ไข โดยรู้สึกได้ว่าทุกตำแหน่งที่ร่วมกันปฏิบัติมีส่วนสำคัญที่ทำให้โครงการประสบผลสำเร็จ และเห็นว่าโครงการมีประโยชน์ต่อผู้สูงอายุที่มารับบริการได้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ซึ่งบุคลากรโรงพยาบาลกลางมีความเห็นว่าการปฏิบัติตามนโยบายจนสำเร็จอยู่ในระดับมากได้นั้นต้องเกิดจากการมีประสิทธิผลทั้งในระดับบุคคล ระดับกลุ่ม และระดับองค์การ โดยประสิทธิผลระดับบุคคลเกิดขึ้นได้จากการใช้ทักษะและความสามารถเฉพาะตัวเพื่อดำเนินการตามนโยบาย เมื่อระดับบุคคลเกิดประสิทธิผลจะส่งผลไปสู่ประสิทธิผลระดับกลุ่ม เพราะประสิทธิผลระดับกลุ่มนี้เกิดจากการรวมตัวกันภายในกลุ่มงานหรือฝ่ายที่ปฏิบัติโดยการประสานความร่วมมือกันในการดำเนินการตามนโยบาย เมื่อระดับกลุ่มมีประสิทธิผลก็จะส่งผลไปสู่ประสิทธิผลระดับองค์การซึ่งเป็นผลให้นโยบายประสบผลสำเร็จ ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ James L. Gibson (อ้างถึงใน ธนภัทร ทวีศรี, 2557, หน้า 11) ได้อธิบายถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การที่ต้องมีส่วนประกอบตามลำดับควรพิจารณา 3 ส่วนประกอบกันตามลำดับของประสิทธิผลดังนี้ 1) ประสิทธิผลระดับบุคคล คือ ความตระหนักในผลการทำงานของพนักงานแต่ละบุคคลในองค์การ ซึ่งอาจพิจารณาได้จากการประเมินประสิทธิผลการทำงานของพนักงาน การได้รับค่าจ้างเพิ่มขึ้น การเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง การได้รับรางวัลหรือประกาศเกียรติคุณจากองค์การ โดยปัจจัยที่ทำให้พนักงานมีประสิทธิผลได้แก่ ความสามารถของบุคคล ทักษะ ความรู้ ทัศนคติ แรงจูงใจและความเครียด 2) ประสิทธิผลระดับกลุ่ม ถือได้ว่า มีความสำคัญต่อประสิทธิผลขององค์การเนื่องจากกลุ่มคือการรวมตัวกันอย่างง่าย ๆ ของพนักงานในองค์การ โดยกลุ่มที่มีประสิทธิผลนั้นจะมีรูปแบบความสัมพันธ์กันอย่างเหนียวแน่น เข้มแข็ง และได้รับการสนับสนุนจากพนักงานในองค์การมากกว่ากลุ่มทั่ว ๆ ไปในองค์การ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลระดับกลุ่มคือ การประสานงาน ภาวะผู้นำ โครงสร้างของกลุ่ม สถานภาพของกลุ่ม บทบาทและปทัสถาน 3) ประสิทธิผลระดับองค์การ ประกอบด้วยประสิทธิผลระดับบุคคลและประสิทธิผลระดับกลุ่ม กล่าวคือ ประสิทธิผลของกลุ่มจะขึ้นอยู่กับประสิทธิผลระดับบุคคล ในขณะที่ประสิทธิผลขององค์การจะขึ้นอยู่กับประสิทธิผลระดับบุคคลและกลุ่ม โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวขึ้นอยู่กับสภาพขององค์การ เช่น ลักษณะงานขององค์การ เทคโนโลยีที่นำมาใช้ในองค์การ เป็นต้น ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การได้แก่ สภาพแวดล้อม เทคโนโลยี กลยุทธ์ ทางเลือกโครงสร้างองค์การ กระบวนการทำงาน และวัฒนธรรมองค์การ

สรุปสมมติฐานข้อที่ 3 ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอสรุปผลจากกรอบแนวคิดการวิจัยตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้ บุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีระดับความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติอยู่ในระดับมาก จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า บุคลากรของโรงพยาบาลกลางมีระดับความคิดเห็นต่อการนำโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” มาปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ข้อเสนอแนะ

1. บุคลากรผู้ปฏิบัติมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายแต่ยังคงคิดว่าในปัจจุบันยังไม่เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุจึงอาจทำให้การปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ได้ไม่เต็มที่จึงควรสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของนโยบายให้กับบุคลากรให้มากขึ้น
2. บุคลากรที่ปฏิบัติตามโครงการยังคงเป็นบุคลากรที่ปฏิบัติงานประจำจึงอาจทำให้เกิดเป็นภาระงานที่เพิ่มขึ้นควรหาบุคลากรมารองรับให้เพียงพอต่อการปฏิบัติ
3. อุปสรรคในการทำงานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะรองรับกับโครงการดังกล่าวยังมีปริมาณเท่าเดิมในขณะที่อาจจะมีผู้สูงอายุที่ทราบข้อมูลการให้บริการด้านนี้เข้ามาใช้บริการมากขึ้น จึงควรเพิ่มอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกให้มากขึ้นเพื่อมารองรับกับปริมาณงาน
4. การแสดงออกในความคิดเห็นของบุคลากรที่ปฏิบัติงานมีเพียงไม่กี่ช่องทางอาจทำให้ความคิดเห็นไม่สามารถสะท้อนไปถึงผู้บริหาร การเพิ่มช่องทางในการแสดงความคิดเห็นที่มากขึ้นจะสามารถสะท้อนปัญหาได้มากขึ้น
5. การปฏิบัติงานยังคงใช้เทคโนโลยีแบบเดิมทำให้ไม่ทันสมัยต้องจัดหาเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาเสริมเพื่อให้บริการได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

แนวทางแก้ไข

1. ความชัดเจนในวัตถุประสงค์ของนโยบาย
โรงพยาบาลกลางต้องสร้างความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของนโยบายให้กับบุคลากรในหน่วยงานให้เข้าใจถึงสถานการณ์ในปัจจุบันที่ต้องกำหนดนโยบาย เพื่อให้บุคลากรเข้าใจและใส่ใจในการให้บริการได้ตรงกับวัตถุประสงค์และสามารถชี้แจงแก่ผู้มารับบริการรายอื่นที่ไม่พอใจให้ทราบถึงขั้นตอนในการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ได้
2. ความพร้อมของทรัพยากร
โรงพยาบาลกลางต้องจัดหาบุคลากร อุปกรณ์ในการทำงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน โดยต้องเพิ่มบุคลากรให้มากขึ้นเพื่อรองรับกับปริมาณของผู้สูงอายุและไม่เป็นการเพิ่มภาระงาน จัดหาอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีให้เพียงพอต่อการทำงานและทดแทนของเดิมที่ล้าสมัย อีกทั้งเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกให้มากขึ้น
3. การสนับสนุนจากส่วนกลาง
โรงพยาบาลกลางควรวางแผนด้านอัตรากำลังเพื่อมารองรับต่อจำนวนผู้มารับบริการที่เพิ่มมากขึ้น จัดสรรกำลังคนให้เพียงพอเพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้กับบุคลากร เพื่อให้บริการได้เร็วและไม่รู้สึกกดดันในการปฏิบัติ เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นเพื่อนำมาแก้ไขปัญหา
4. การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์การ
โรงพยาบาลกลางควรเพิ่มช่องทางการสื่อสารระหว่างผู้กำหนดนโยบายและผู้ปฏิบัติให้สื่อสารกันได้หลายช่องทาง หรือกำหนดให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นหน่วยงานกลางในการรับและแลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้ปฏิบัติแล้วส่งต่อไปยังหน่วยงานกลางเพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน
5. การกำหนดภารกิจและมอบหมายงาน
โรงพยาบาลกลางควรจัดสถานที่และมอบหมายให้มีบุคลากรให้บริการตรวจผู้ป่วยสูงอายุ 80 ปีขึ้นไป โดยเฉพาะเพื่อเป็นการบริหารเวลาและแบ่งงานกันรับผิดชอบ

เอกสารอ้างอิง

- กิตติยา ศรีเลิศฟ้า. (2558). กรุงเทพมหานคร “มหานครแห่งความสุขของผู้สูงอายุ”: ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายผู้สูงอายุไปปฏิบัติ. ดุษฎีนิพนธ์หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (การเมือง), มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- คมกฤตย์ รวบรวม. (2556). ปัญหาและกระบวนการนำนโยบายส่งเสริมคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุของกรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ. ดุษฎีนิพนธ์หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (รัฐศาสตร์), มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธนภัทร ทวีศรี. (2557). ประสิทธิภาพการบริหารงานของสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- บุญเกียรติ การะเวกพันธุ์. (2561ข). เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติและการประเมินผลนโยบาย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, โครงการรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต.
- สถาบันเวชศาสตร์สมเด็จพระสังฆราชญาณสังวรเพื่อผู้สูงอายุ. (2557). คู่มือมาตรฐานและการดำเนินงานคลินิกผู้สูงอายุคุณภาพ. นนทบุรี: ม.ป.ท.
- สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล กรุงเทพมหานคร. (2559). แผนพัฒนากรุงเทพมหานคร ระยะ 20 ปี ระยะที่ 2 (พ.ศ. 2561 – 2565). กรุงเทพมหานคร.
- หาหมอ.com. (ม.ป.ป.). ผู้สูงอายุ Older person. จาก <https://www.haamor.com>, สืบค้นเมื่อ 3 กันยายน 2561.
- news.Mthai. (2560). โรงพยาบาลตากสินนำร่องโครงการ “กทม. ใส่ใจ วัย 80 ปี” เปิดช่องทางพิเศษสำหรับผู้สูงอายุ. จาก <https://www.news.mthai.com/general-news/562757.html>, สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม 2561.